

Foto: Komlós Zsuzsanna

Magadról nem akarsz beszélni?

É r z é k e n y í t ő d a r a b 7 j e l e n e t b e n

A darab kontextusáról

2016 őszén kaptam felkérést a Keret Alkotó Csoport (KACS) munkatársaitól, hogy írjak egy érzékenyítő színdarabot, amelyet a színészek középiskolás közönség előtt mutatnak be. Az alkotócsoport a színház és a színházi nevelés eszközeivel dolgozik, s az általuk bemutatott darabok kiválasztásában fontos szempont, hogy azok reflektáljanak a bennünket körülvevő társadalmi kérdésekre, problémákra. Az általuk létrehozott, színre vitt darabokban kapcsolódnak a sérülékeny társadalmi csoportokhoz, nézőként vagy alkotótársként számítanak romákra, értelmükben vagy fizikailag akadályozott résztvevőkre.

A számomra kitűzött feladat a következő volt: az Akvárium-projekt keretében olyan ötvenperces előadási időt meg nem haladó színdarab szöveggönyvét kellett megírnom, amelyben három-három roma és akadállyal élő személy szerepelt, kiegészülve egy középiskolás korú amatőrszínésszel. A projekt közösségi színházi folyamatként zajlott. Szerzőként megismerkedtem a Fogd a Kezem Alapítvány akadállyal élő fiataljaival, a Wlislócki Henrik Szakkollégium tagjaival és a Pécsi Református Gimnázium diákjaival – a szereplők ezekből a közösségekből verbuválódtak. Alkotótársként dolgozott a Pécsi Tudományegyetem Művészeti Karának Art Brut szemináriuma Hegyi Csaba vezetésével. A művészhallgatók az akadállyal élőkkel közösen készítették el a színdarab nagyméretű háttérképeit. A projekt vezetője és koreográfusa, illetve rendezője Bognár Csaba és Zaharia Zita Lacrima volt.

Rendkívül tanulságos és érzelmileg felkavaró volt számomra ez a több hónapon át zajló, közös munka. Megindító volt látni, hogy az akadállyal élők számára micsoda élményt jelentett és önbizalmat adott a színpadra lépés; hogy a roma szereplők milyen dilemmákkal küzdöttek, miközben roma (és meleg) személyeket kellett alakítaniuk; hogy a középiskolás diákok milyen gyorsan átlátták a szöveg rétegeit, számos esetben az ő friss ötleteik kerültek be a végleges szövegváltozatba – a közösségi alkotás folyamata ugyanis azt jelentette, hogy a próbákon résztvevők (gyakran 15–20 fő) szabadon elmondhatta, mit gondol a szövegről, a szereplők gesztusairól, a rendezők instrukcióiról. A felkészülés csúcspontját a bemutató

előtti, közös munkával eltöltött hétvége jelentette, ahol a kétnapos intenzív próbafolyamat alatt állt össze annyira a darab, hogy mindannyian biztosak voltunk benne: megcsináljuk.

A Magadról nem akarsz beszélni? bemutatójára 2017. március 9-én került sor a pécsi Művészetek és Irodalom Házában, s a darabot az ezt követő két évben közel 25–30 alkalommal (többségében Pécsen, Baranya megyében) játszották el a fiatalok. Az előadás 2017-ben bekerült a POSZT OFF programsorozatba is, és erről a produkcióról Kovács Bálint írt méltatást az Index internetes portálra. Az előadások közönségét legtöbbször gimnazista diákok alkották, de néhány esetben felnőtt nézők előtt zajlott a színdarab. Különösen fontos és meghatározó élményt jelentett a résztvevők számára, hogy számos alkalommal az előadást pódiumbeszélgetés követte, ahol a nézők is aktívan kérdezhettek. Több ilyen beszélgetésen vettem részt, és minden alkalommal olyan érzésekkel távoztam, hogy a projekt betöltötte célját. A közös munka során nemcsak az alkotók lettek érzékenyebbek egymás iránt, hanem talán a darab célja, az érzékenyítés is teljesült: emlékezetes beszélgetések lettek, emlékezetes történetekkel. Kovács Bálintot idézve, az előadás sokat tett azért, hogy „mindenki közel érezhesse magához a felvetett kérdéseket”. Más kérdés – s ebben a színészekkel és alkotótársakkal egyetértettünk –, hogy akiket leginkább érzékenyíteni kellene olyan kisebbségek iránt, mint a romák vagy az akadályos élők, alig-alig jelentek meg a közönség soraiban, vagyis a legnehezebb munka még mindig hátra van – mindez azonban semmit sem von le az előadás értékeiből és az előadás által nyújtott élményekből.

SZEREPLŐK

Ármin, 20 év körüli meleg srác, Élő Könyv

Kevin, 20 év körüli roma srác, Élő Könyv

Dia, 30 év körüli nő, az Élő Könyvtár szervezője

Attila, 28 év körüli férfi, enyhén értelmi fogyatékos, Élő Könyv

Csilla, 25 év körüli nő, enyhén értelmi fogyatékos, Élő Könyv

Csabi, 30 év körüli, értelmi fogyatékos férfi, a közönség „visszhangja”

Szilvi, 18 év körüli gimnazista

I. jelenet

Helyszín: romkocsmá

A színpad sötét, halk zene szól a háttérben, egy ismert telefonos játék (Bubble Shooter) zenéje. Az első megvilágított szereplő Csabi. Széken ül, előtte kisasztal, rajta egy pohár víz. Beleiszik, visszateszi a poharat az asztalra. Ezután elkezdnek mobilfények villódzni a másik asztal mellett. Hirtelen felgyullad a lámpa, hárman ülnek az asztal mellett (Ármin, Kevin és Dia). Mindhárman a mobiljukba temetkeznek. Mindenki előtt alkoholos ital, Ármin bort iszik, a másik két szereplő sört.

Kevin: A francba, már megint bénázok.

Ármin: Mindig bénázol.

Kevin: Nem hiszem el, állandóan félrenyomok. Gyere már, te sárga, gyere már!

(Kis szünet)

Kevin: Piros. Á, elegendem van. *(kis szünet)* Különben meg mit dumálsz? Játsszál csak a mi nyonokkal.

Ármin: Hagyjál már! Leálltam róla.

Kevin: Akkor barbizz! (röhög)

Ármin: Ma nagyon vicces vagy, Kevin. Akarom mondani, Ken! (hízeleg)

Kevin: Fúj, álljál már le! Dia, állítsd le!

Dia: (fel sem néz a telefonból) Álljál már le, Ármin!

(Kis szünet, felváltva beleisznak az italukba)

Ármin: Te figyelj, Ken, nem unod még ezt a lövöldözést?

Kevin: Mondtam, hogy álljál már le.

Ármin: Te kezdted.

Kevin: Hol vannak már ezek? Ma időben haza akarok érní, randim lesz este. Két hete is ez volt, folyton rájuk kell várni, rohadtul unom. Miért van az, hogy mindig elkésnek? Nem láttak még órát?

(Dia a mobilján pötyög, felnevet)

Kevin: Mindent ötször kell nekik elmagyarázni, halálra unom magam közben.

Ármin: (nevet) Mintha te tökéletes lennél. Folyton mobilozol a megbeszélések alatt.

Kevin: Én mobilozás közben is tudok figyelni.

Dia: (fel sem néz a mobiljából) Tegyétek el a mobilt, mindjárt kezdünk.

(Kis szünet)

Ármin: Kivel randizol?

Kevin: Egy csajjal. Tudod, én a csajokat szeretem. (nevet)

Ármin: Mekkora bunkó vagy. (értetlenkedik, rosszul esik neki, de ez nem egyértelmű)

Kevin: (ingatja a fejét) Cö-cö-cö, bunkó vagyok.

Ármin: Szóval?

Kevin: Egy csajjal, nem ismered. Ott lakik a telepen, még szakközépbe jár, Szabinának hívják, nemrég jöttünk össze, de nem komoly.

Ármin: De ha nem komoly, akkor minek vagy vele?

Kevin: (röhög) Hogyhogy minek? (fnoman jelzi a testbeszédével, hogy mire gondol)

(Csabi a kezébe temeti a fejét)

(Kis szünet, közben Kevin az óráját nézi)

Kevin: Elegem van. Dia, hazamehetek? (Dia nem reagál, tovább pötyög a telefonján, alighanem csetel valakivel) Fél órája rájuk várunk, szerintem nem is jönnek.

Ármin: Tudod, hogy mindig késnek. Nyugi, mindjárt itt lesznek.

Kevin: Ja, kikérik maguknak a szörpöt, aztán mosolyognak, mint a vadalma, és egymás vállára hajtják a fejüket. (utánozva) „Pillangóm”.

Ármin: (utánozva) „Bucibogaram”.

(Ármin Kevin vállára hajtja a fejét, elrévednek a messzeségbe)

(Kis szünet, majd utána léptek, emberi beszédfoszlányok hangja. Ármin és Kevin gyorsan eltávolodik egymástól, mintha mi sem történt volna. Megérkezik Attila és Csilla)

Attila és Csilla: (egyszerre, boldogan) Sziasztok!

Kevin: Na végre!

Ármin: Helló, sziasztok!

Dia: Kevin, esetleg köszönhetnél te is.

Kevin: (kelletlenül) Sziasztok! Akkor elkezdhetjük?

Dia: (keményen) Nem kötelező itt maradni Kevin, nem kötelező holnap sem jönni. Semmi sem kötelező.

(Megfagy a levegő, kis szünet)

Kevin: Hozok két szörpöt. *(Kimegy)*

Dia: Örülök, hogy mindenki itt van. Holnap kertvárosba megyünk a kusbusszal, gimnazistákkal fogunk találkozni. Reggel kilenckor indulunk, délután ötre érünk vissza. Mindenkire kérek, hogy ma időben feküdjön le, pihenje ki magát. Hosszú nap lesz.

Ármin: Ennyit Kevin randijáról.

Csilla: *(kuncog)* Milyen randi?

Dia: Nem tartozik ránk, Csilla.

Csilla: Régen mi is randiztunk, Bucibogaram. Nem randizunk megint?

Dia: Lesz ebédszünet, valamikor egy és kettő között.

Ármin: Megint babfőzelék lesz? Akkor inkább hozok magammal szendvicseket.

Dia: Hozzál, ha már annyira igényes vagy!

(Kevin visszatér)

Kevin: *(megenyhülten, kedvesen teszi le Attila és Csilla elé a poharakat)* Nem volt málnaszörp, csak meggy. Remélem, jó lesz. Ez is piros. *(kis szünet)* Ki az, aki annyira igényes?

Dia: Ármin.

Kevin: Csak nem? Gondolhattam volna.

Csilla: Kivel randizol?

Dia: Árminnal. *(mindenki nevet, különösen Attila, Kevin kicsit kényszeredetten)*

(Kis szünet)

Kevin: A kusbusszal megyünk?

Csilla: Igen.

Kevin: Vezethetem?

Dia: *(szúrós szemmel néz rá)* Nincs is jogosítványod.

Kevin: De vezetni tudok. Nem kell mindenhez papír.

Ármin: Mit vezettél már, te? Lovas kocsit?

Kevin: *(üést imitál, felidegesíti magát)* Álljal már le, kisköcsög!

Dia: *(felcsattan)* Álljatok le mindketten! Elég volt mára.

Kevin: Nagybátyámnak olyan Audi-ja van, amelyet te még nem is láttál. Párszor már vezettem is. *(Közben előveszi a telefonját, és keres valamit)*

(Kis szünet. Megmutatja a telefonon lévő fotót Árminnak)

Kevin: Tessék, nézd meg! *(Elneveti magát, viccből meglegyinti Ármint, aki ügyetlenül próbálja elhúzni a fejét)*

Ármin: *(kelletlenül)* Csodálatos.

Csilla: Mihez kell még papír, Dia?

Dia: Például, ha elvégzel egy iskolát, akkor arról hivatalos igazolást kapsz, szóval papírt. Vagy akkor, ha az emberek összeházasodnak.

Csilla: Akkor nekünk is van papírunk, Bucibogaram?

Attila: Nem tudom. *(Kevin felnevet, a többiek csúnyán néznek rá, elszégyelli magát)*

Csilla: Majd megkérdezem anyától.

Attila: Kérdezzük meg, pillangóm!

(Csilla Attila vállára hajtja a fejét, éppen úgy, ahogy a fiúk korábban utánozták őket. Sötét.)

II. jelenet

A jelenet előtt játék a háttérrel. A gyerekek kibusznak Kertvárosba, a vásznon tipikus pécsi helyszínnek. A megérkezés után egy könyvtárszobában vagyunk. A jelenetben Szilvi kivételével mindenki ott van. A sötétben először megint csak Csabit világítjuk meg, aki egy könyvet fog a kezében, kinyitja, és úgy tesz, mintha olvasná. Aztán villanyfény, a szereplők ott ülnek össze-vissza a helyiségben. Valaki mobilozik, mások könyvet lapozgatnak, Csilla és Attila dobókockával játszanak, csak Dia koncentrál.

Dia: Jó volna, ha végre figyelnétek, negyed óra múlva kezdünk. Miért kell ezt újra és újra eljátszanunk?

Kevin: „Panaszkodsz, hogy tifeledek kevés a könyv. Nem számít, hogy mennyi van, csak jók legyenek.” Ki az a Seneca? *(Felmutatja a könyvet Árminnak)*

Ármin: Római filozófus volt, Nero tanácsadója.

Kevin: Az a császár, aki felgyújtotta Rómát?

Ármin: Az. Később már nem bízott Senecában, akinek emiatt öngyilkosságot kellett elkövetnie. Seneca rendes ember volt, szerette a rabszolgáit is.

Csilla: Ha rabszolgái voltak, akkor biztos rossz ember volt.

Ármin: Akkoriban sokaknak voltak rabszolgái. Aki gazdag volt, rabszolgákat tartott.

Kevin: Aki gazdag, az rossz ember, ez most is így van.

Ármin: *(nevetve)* A romák meg egytől egyik tolvajok, ugye?

Dia: *(közbekiált, mielőtt Kevin válaszolhatna)* Elég már! Foglaljuk inkább össze ismét a szabályokat. Ez itt az élő könyvtár, amelyben ti vagytok a könyvek.

Kevin: Balog Kevin vagyok, cigány könyv. *(Mindenkire felnevet)*

Dia: Igen, Kevin, te vagy a roma könyv. Ármin a meleg könyv, Csilla és Attila a fogyatékkal élők könyve. Muzulmán könyvet még mindig nem találtunk, a transznemű könyv pedig ma sem tudott eljönni.

Kevin: Kertvárosba? Majd hülye lesz. Pont az hiányzik egy transzneműnek, hogy Kertvárosban belekössön valami barom.

Ármin: Például egy olyan, mint te.

Dia: *(sóhajtozik)* Kevin, az isten áldjon már meg, nem tudnál egy kicsit elhallgatni? Tehát leültök a kis asztalkákhoz, és várjátok a kölcsönzőket. A kölcsönzés harminc percig tart, utána visszajöttök hozzám. Próbáljátok meg minden kérdésre őszintén válaszolni, de ha úgy érzitek, hogy bántanak benneteket, bármikor félbeszakíthatjátok a beszélgetést.

(Kis szünet)

Csilla: Engem még itt senki sem akart bántani.

Ármin: De hát ki akarna téged bántani, Csilla?

Dia: Senki sem akarja bántani Csillát, és másokat sem akar bántani senki. A diákok eddig mindig nagyon kíváncsiak és kedvesek voltak. Csak szeretném, ha tudnátok, hogy bármikor abbahagyhatjátok a beszélgetést, ha kellemetlennek érzitek a helyzetet vagy valaki belétek köt. Van valakinek kérdése?

Attila: *(lassan)* Normális könyv miért nincs?

(Csabi bólogatni kezd, leteszi a könyvet, sötét)

III. jelenet

Sötét könyvtárszoba, Csabi megvilágítva. Csabi feltűnően bámul valamit, nézi a sötétséget, mintha lenne ott valami. Aztán valamivel később robajt hallunk, egy nő (Szilvi) bosszankodik a sötétben. Ekkor fény: Szilvi a lábszárát dörzsöli fájdalmasan, leül egy székre. Az asztal mellett Dia, Csilla és Attila. Csilla egy füzetbe rajzolgat, Attila pogácsát eszik. Észreveszik egymást, mindenki kimerevedik. Amint felfogja a helyzetet, Dia felugrik és odamegy Szilvihez.

Dia: Szia, nagyon megütötte magát? *(Leguggol mellé, nézi a lábát, a sérülést. Majdnem megfogja Szilvi lábát, de aztán az utolsó pillanatban szégyenkezve visszarántja a kezét)* Sajnálom.

Szilvi: *(kicsit erőltetetten mosolyog)* Mindegy, túlélem. De miért volt ilyen sötét? A folyosón azt mondták, itt találok a fogyatékkal élők könyvét. Mi ez itt, sötétkamra?

Csilla: Csendkirályt játszottunk.

Szilvi: *(értetlenkedve)* A sötétben?

Dia: Attila régen nagyon félt a sötétben, de ez már megváltozott. Azt játszottuk, hogy Attila nem fél a sötétben. Mi ezt is csendkirálynak hívjuk.

Attila: Már nem félek a sötétben.

Dia: *(a kezét nyújtja Szilvinek, lelkes)* Magyar Diána vagyok, Dia. Én szervezem az Élő Könyvtárat, és ez itt tényleg a fogyatékkal élők szobája.

Szilvi: Szabados Szilvi, szia. *(mosolyog)* Örülök, velük szerettem volna beszélgetni.

Attila: *(felcillan a szemé)* Szia, Szilvi, Attila vagyok. *(Csilla értetlenül néz rá, Attila nem veszi észre, rajongva nézi tovább Szilvit)*

Szilvi: *(mosolyogva)* Szia, Attila.

(Kis szünet, mindenki zavarban van)

Dia: Akkor én nem is zavarok tovább, beszélgessetek, ismerkedjete! Fél óra múlva visszajövök, de ha nagyon szimpatikusak vagytok egymásnak, folytathatjátok tovább is. Ez itt Csilla, ő pedig Attila. Attila, ne edd meg az összes pogácsát!

Attila: *(miközben egy újabb pogácsáért nyúl)* Nem eszem.

Csilla: *(Szilvit bámulja féltékenyen)* Nem maradnál inkább, Dia?

Dia: *(megáll)* Maradjak?

Csilla: Aha.

Szilvi: *(mosolyogva)* Én is örülnék neki!

Attila: Kérsz pogácsát, Szilvi?

Csilla: Én kérek pogácsát. *(Odafurakszik Attilához, elvesz egyet)*

Dia: *(visszarakja a táskáját az asztalra, mosolyog)* Szívesen maradok.

Csilla: *(kicsit erőszakosan, Szilvire nézve)* Te ki vagy?

Szilvi: *(zavarba jön, Diától várja a segítséget, bizonytalan)* Idejárom gimnáziumba, most fogok érettségizni. Ma elmehettek az utolsó három órától azok, akik vállalták, hogy eljönnek ide.

Dia: *(megrökönyödve)* Hm.

Szilvi: Jaj, na, tudjátok, nem úgy értettem. Még soha nem beszéltem melegekkel meg fogyatékosokkal. *(kis szünet)* Szabad ezt így mondani?

Dia: Szabad. Szerintem most mutatkozzanak be Csilláék. *(Oldalra ül, Csabi mellé)*

Attila: *(nagyon lassan, zavarban, a kezét tördelve)* Én nem nagyon szeretek beszélni magamról. Szeretem a kutyákat. Van egy kutyánk, a Hópihe.

Szilvi: Érdekes név.

Attila: Azért Hópihe, mert fehér a bundája.

Szilvi: Milyen fajta?

Csilla: Spicc. Reggel én adok neki enni, este Attila. *(Odabújik Attilához)* Ugye, Bucibogaram?

(Kis szünet, mindenki fészeng)

Szilvi: Hány évesek vagytok?

Csilla: Én 25, Attila 28. Én dolgozom március óta.

Szilvi: *(kíváncsian)* Hol dolgozol?

Csilla: Az Aldiban. Gyümölcsöket válogatok a raktárban, almát, banánt. Meg zöldségeket is, nagyon szeretem a répát.

Attila: A répától jól lehet fűtyülni. Engem a mama tanított meg fűtyülni. *(Fűtyülni kezd)*

Csilla: *(nevet)* Járok rajzsakkörbe is, az egyetemre. Ott igazi festmények vannak. Nekünk is lesz majd kiállításunk.

Szilvi: Miket szoktál festeni?

Csilla: Én nem festek, hanem rajzolok. *(Vár)*

Szilvi: Akkor mit rajzolsz?

Csilla: Hópihét. És le szoktam rajzolni anyát.

Szilvi: Hogy néz ki anyukád?

(Csabi artikulátlanul felkiált, aztán leejti a fejét)

(Csend, szünet. Csilla elkezd satírozgatni a füzetében. Dia feláll, és odahajol hozzá, megnézni, mit rajzol)

Szilvi: *(nehézkösen Attilához)* Te is szeretsz rajzolni?

Attila: Én azt nem tudok. Jobban szeretek főzni és brékelni.

Szilvi: Micsoda?

Attila: Jobban szeretek főzni és brékelni. Megmutassam?

Szilvi: *(nevet)* Na, mutasd!

(Attila leül a földre, leveszi a cipőjét, és elkezdi a brékelőadást. Mindenki őt figyeli, a fények lassan elhalványulnak. Sötét)

IV. jelenet

A fény megvilágítja Csabit. Csabi csücsörít a szájával, mintha csókot adna valakinek. Amikor felkapcsolódnak a lámpák, azt látjuk, hogy Dia a táskájában turkál, Kevin mellett ül. Helyszín: a könyvtár parkja.

Dia: Hol a pénztárcám? A fenébe, hogy mennyi szar van ebben a táskában. Nem láttad?

Kevin: De. Láttam. Én csórtam el.

Dia: Most komolyan...?

Kevin: Mit komolyan?

Dia: *(hitetlenkedik)* Te hülye vagy!

Kevin: Mér? Most azt hiszed, kamuzok?

Dia: *(kutat tovább)* Hagyjál már. Én komolyan kérdeztem. Mikor láttad a pénztárcámat?

Kevin: Komolyan mondom, hogy kölcsönvettem. Még tegnap. Nem is értem, semmit nem vettél azóta?

Dia: Végülis... *(elbizonytalanodik)*. Tegnap a kocsmából hazamentem. Reggel be akartam ugrani az Aranycipóba, de mivel kicsit megcsúsztam, inkább hoztam kekszet otthonról. *(Kezdi elhinni, hogy Kevin ellopta a tárcáját)* Ne csináld Kevin!

Kevin: Most akkor szerinted hazudok is. Ilyenek a cigányok, nem? Attól még, hogy élő könyv vagyok, cigány is vagyok. Akár lophatok is.

Dia: *(megtalálja a pénztárcát a táskájában)* Bazdmeg, Kevin, én komolyan megverlek! Micsoda egy szemét vagy. *(Kergeti és a táskájával üti)*

Kevin: *(röhögve menekül)* Elhitted mi? Tényleg elhitted. *(Kiszalad)* Mindjárt jövök.

Ahogy Kevin eltűnik, megjelenik Szilvi.

Szilvi: Szia!

Dia: Helló!

Szilvi: Időben jöttem, ugye? *(Ránéz Dia kezére)* Ne már, ugyanolyan színű a körömlakkunk. Nem csinálunk egy szelfit?

Dia: *(kissé megszeppenten)* De, csinálhatunk.

Hátat fordítanak a közönségnek, egymáshoz bújnak. Elkészítik a szelfit, kezüket az arcuk elé tartva.

Szilvi: *(lelkesen)* Feltehetem a Facebookra?

Dia: Ahogy akarsz, de azért ne tagelj be!

Szilvi: Nem is vagyunk ismerősök.

Dia: *(nevet)* Jól van, majd bejelölsz.

(Váratlanul megjelenik Kevin)

Kevin: *(megmerevedik)* Csak nem megzavartam valamit?

Dia: Dehogy! Csak Szilvi szerette volna, ha lefényképezzük egymást, mert majdnem ugyanolyan színű a körömlakkunk. *(Elfelejtí elengedni Szilvi kezét, aki közben elindul Kevin felé)*

Szilvi: *(nagyon lelkesen)* Szia, Szilvi vagyok. Téged is ki lehet kölcsönözni?

Kevin: Ja. Balog Kevin vagyok, roma könyv.

Szilvi: Kikölcsönözhetlek most?

Kevin: Persze, épp most ettem meg az ebédet. Babfőzelék volt, nagyon ízlett. *(Szemrehányón néz Diára)*

Dia: *(nevetve)* Helyes. Ármin?

Kevin: Megette a szendvicseit, aztán eltűnt.

Dia: Na, megint kezdi. Megyek, megkeresem.

(Kimegy)

Kevin: Itt beszéljünk vagy menjünk vissza a terembe?

Szilvi: Neked hogy lenne jobb?

Kevin: Szerintem maradhatunk itt is. Nyugisabb. *(Most veszi észre, hogy Szilvi milyen csinos lány. Szilvinek ez nem tűnik fel, leülnek egymás mellé, a lány keresztbe teszi a lábát)*

(Kis szünet)

Szilvi: Nekem ez kicsit nehéz.

Kevin: Mi?

Szilvi: Hogy kérdezzek tőletek.

Kevin: De miért?

Szilvi: Mert nem tudom, hogy mivel bántok meg valakit. Az előbb megkérdeztem Csillát, hogy miért szokta lerajzolni az anyukáját. Azután meg sem szólalt többet. Azt választották, nincs anyukája.

Kevin: Pedig van neki.

Szilvi: Tényleg?

Kevin: *(nevet, megböki Szilvi vállát)* Mindenkinek van anyja, neked talán nincs?

Szilvi: Tudod, hogy nem úgy értettem. *(Elkomolyodik)* De mi van Csilla anyukájával?

Kevin: Lepasszolta Csillát, amikor rájött, hogy milyen, azóta semmit sem tudni róla. Halottam olyat is, hogy kint él Kanadában. Csilla úgy tudja, meghalt, de szerintem sejti, hogy ez kamu.

Szilvi: Miből gondolsz?

Kevin: Csilla egyáltalán nem olyan hülye, mint amilyennek látszik. Eleinte nehéz volt őt megértenem, de most már nagyon bírom. Imádom a pogácsáját, Attila hagyott belőle délutánra?

Szilvi: *(mosolyogva)* Nem nagyon.

Kevin: *(legyint)* Sosem marad pogácsa ebéd után. Talán csak egyszer, amikor Attila nem tudott eljönni. *(Elneveti magát)* Hópihe megharapta.

(Kis szünet)

Szilvi: Magadról nem akarsz beszélni?

Kevin: Mit mondjak?

Szilvi: Hogy miért vagy itt.

Kevin: Mert ma épp nincs meló a cégnél, eljöttem.

Szilvi: *(idegesen)* Miért gúnyolsz ki megint?

(Kis szünet)

Kevin: *(megbánást mutat)* Igazad van. *(Kis szünet, előhúz a zsebéből egy fülhallgatót, azzal kezd játszogatni)* Szeretek ide járni, ennek legalább van valami értelme.

Szilvi: Mihez képest van értelme?

Kevin: Ahhoz képest, ami nálunk van. *(Keserűen, nem támadólag)* De ezt mások úgysem tudják megérteni.

Szilvi: *(felcsattan)* Szerinted miért jöttem ide? Pont azért, mert szeretném megérteni.

Kevin: *(jól végigméri Szilvit)* Tudom. Vagyis gondolom.

(Kis szünet, Szilvi nagyon gondolkodik)

Szilvi: Mit szeretsz jobban, ha romának vagy cigánynak hívnak?

Kevin: *(nevet)* Ha Kevinnek. Különben mindegy, engem ez nem különösebben érdekel. Azt szavak nélkül is érzem, ha úgy bánnak velem, mint egy cigánnyal.

Szilvi: Még a szüleiddel élsz?

Kevin: Anyámmal meg a tesóimmal.

Szilvi: És apáddal mi van?

Kevin: Lelépett. A nagybátyám szokott nekünk segíteni, de most épp ő sincs itthon.

Szilvi: Ő is lelépett?

Kevin: Nem, ő visszakerült a bőribe.

Szilvi: A bőri az a börtön?

Kevin: Miért, szerinted mi? Burger King? *(nevet)*

Szilvi: *(ő is nevet)* Ne haragudj. De miért van bent?

Kevin: Valami hülyeség miatt. Mindig van valami hülyeség.

Szilvi: Te is voltál már bent?

Kevin: Nem, és nem is akarok.

(Kis szünet, egymásra néznek, nem tudják levenni a szemüket a másiktól. Kevin bedugja az egyik fülhallgatót a fülébe, a másikat odaadja Szilvinek.)

Kevin: *Beneath Your Beautiful.* Ismered?

Szilvi: Nem.

(Kicsit hallgatják együtt a számot)

Szilvi: Kérdezhetek valamit?

Kevin: Persze. Azért jöttél, hogy kérdezz.

Szilvi: Miért van ennyi roma a börtönökben?

Kevin: Fogalmam sincs. Mindenki azzal cseszeget, hogy mi ilyenek vagyunk, pedig nem.

Én például nem ilyen vagyok, és a testvéreim se ilyenek.

Szilvi: Hány testvéred van?

Kevin: Kettő. Fogadjunk, hogy azt hitted, legalább négy! *(Szilvi a földet bámulja, hallgat)*

Na, látod.

(Kis szünet. Amikor Szilvi nem látja, Kevin feltűnően bámulja a lányt, a mellét, a lábát)

Szilvi: *(halkan beszél)* De akkor mi mégis miért félünk tőletek?

(Kis szünet)

Kevin: Honnan tudjam. A múltkor segíteni akartam egy öreglánynak a buszmegállóban. Úgy kapkodta a levegőt, mintha ott helyben meg akart volna fulladni. Na, ahogy meglátta, hogy ott állok mellette, majdnem össze is esett, szerintem azt hitte, ki akarom rabolni. Inkább otthagytam, mielőtt kiabálni kezdett volna.

Szilvi: *(kicsit közelebb húzódik Kevinhez, egyre jobban egymásra találnak)* Lehet, hogy csak félreértesz valamit.

Kevin: Hagyjuk. Tudod, hány buliba nem engedtek be azért, mert cigány vagyok? „Mosakodj meg, öcsi, túl barna vagy”, ilyen dumákat nyomnak a szekuritisok. Mi a francot mondjak erre? Semmit. Inkább befogom a pofámat.

(Kis szünet)

Szilvi: A nagymamám mindig arra panaszkodik, hogy a cigányok ellopják a tyúkjait.

Kevin: Honnan tudja, hogy cigányok azok?

Szilvi: Egyszer rajta kapta őket, de elfutottak. Másnap találkozott velük a boltban, még ki is nevettek. „Foltozza be a kerítést, mami, mostanában elszemtelenedtek a rókák.”

Kevin: *(nevet)* A rókák tényleg elég szemtelenek.

Szilvi: *(meglöki Kevin)* Te is az vagy!

Kevin: Miért, most mit mondjak? Te magyar vagy, a magyarok között is vannak, akik lopnak. Neked is fel szokták tenni ugyanezeket a kérdéseket?

(Kis szünet. Megint visszarakják a fülükbe a fülhallgatót)

Szilvi: Miért ilyen bonyolult ez?

Kevin: Fogalmam sincs. Csak azt ne kezd, hogy „nekem is vannak cigány barátaim, de a többség azért...”! *(közben Kevin félve megérinti Szilvi térdét)*

Szilvi: Nem kezdem.

Kevin: Egyébként meg el is kezdheted, szívesen lennék a rendes cigány barátod. *(megcsókolja Szilvit, aki először ellenkezik, majd enged Kevinnek)*

(Sötét.)